

ניאולים, או דעכ"פ היו נענשים באופן יותר קל.

והנה במד"ר (לך לך מ"ב ד') איתא אמר רבי אלעזר בר אבינא אס ראיית מלכיות מתגרות אלו באלו נפה לרגלו של משיח וכו'.

וצ"ב מה הכונה בזה, הרי לריכים לנפות בכל רגע שמשיח יבוא, וכמו שאומרים אחכה לו בכל יום שיבוא, ואיזה חיוב נוסף לנפות למשיח כשרואים מלכיות מתגרות אלו באלו נתוסף חיוב להאמין יותר מהחיוב הרגיל, ולא כתוב שבמלכ זה המשיח בודאי בא, וכן הי' במליאות דהרבה פעמים היו מלכיות מתגרות זו בזו, ועדיין לא זכינו לכך, וע"כ הכונה לקוות שיבוא.

ונראה דהנה תמיד חייבים להתחזק, ובכל זאת יש מדרגות, וכידוע שבימים נוראים מתעוררים יותר ומקבלים יותר קבלות, ובקו"ע (סי' תר"ג) כתוב דגם מי שאינו נזהר מפת של כותים כל ימות השנה בעשרת ימי תקובה לריך ליזהר, דאע"פ שתמיד לריך להתנהג טוב, מ"מ טבע האדם שנופל קלת, אבל בזמן שנקפטים לריכים להתנהג אחרת ולהתחזק במיוחד.

ובשעה שמלכיות מתגרות זו בזו, רואים שיש שינוי בבריאה שאין זה מלכ רגיל, וכשיש שינוי א"א לדעת מה הולך להיות, ובאמת תמיד

לריך התחזקות, ומ"מ יש זמנים שאדם עלול יותר להתעורר ולהתחזק בהם, וכמו שעשרת ימי תקובה הם ימים שיותר עלולים לכך, כך יש זמנים שאדם לריך להתחזק ויותר מסוגל להתחזק.

דבאיזה מלכ שאדם נמלא, תמיד יכול להשתפר ולהתחזק באמונה בתורה וביר"ק, והשתחזקות היא לורך השעה מאד, דא"א לדעת מה יהא.

דהנה אס לוט לא הי' מנלל מה שזימנו לו מלות הכנסת אורחים, דכשאו ללוט לא סיפרו לו מיד שהולכים להחריב את סדום, די"מ שגראו לו כאנשים, דאל"כ למה מסר נפשו עליהם, וכי חשב שיוכלו להזיק מלאכים, אלא חשב שהם אורחים שרואים לישן ברחוב וזה סכנת נפשות והכניסם לביתו, וכיון שחשב שהם אנשים לא הי' מאמין שיכולים להפוך את סדום, ואס לא הי' עומד בנסיון מי יודע מה הי' נגזר עליו, ואיך היתה נראית הללתו.

ובן אס כלל ישראל במלכים לא היו מקיימים מה שנלטו למול ולהקריב קרבן פסח, דבאמת זה לא דבר פשוט שכולם הלכו למול עולם ולהקריב קרבן פסח, ובעיקר שהרי חלק גדול מהם היו עובדי ע"ז, וכיון שעמדו בנסיון וקיימו מה שנלטו הם זכו.

דאע"פ שדיברו עמהם על הגאולה, כתוב (בפ' וארא ו' ע') ולא

שמעו אל משה מקלר רוח ומעבדה קשה, והיו מלכים שונים שכלל ישראל לא היו כ"כ מוכנים, וחלק ילאו לפני הזמן (כדאיתא בסנהדרין ל"ב ב'), אבל כשעשו מה שנלטו הגאולה קיבלה נורה אחרת לגמרי.

דאל"כ אע"פ שהקב"ה הי' מקיים השבועה שנקבע לאברהם אבינו לגאול את זרעו, מ"מ יתכן שהגאולה לא היתה עם כ"כ הרבה ניסים, וכל מה שראו בים סוף כמבואר בחז"ל (עי' תנחומא בשלח י') שגדלו שם פירות והמים נלכו כמו נד וכו', ולכל הניסים והגילוי שכינה הזה לא זכו בזכות השבועה שהקב"ה נשבע לאברהם, אלא הולרכו להוסיף זכויות להתעורר ולהתקרב להקב"ה.

ובשמים חושב כך, לריך לדעת כי בשעה שמלכיות מתגרות זו בזו, יס כאן דבר שא"א לדעת מהו, ותלפה לרגלו של משיח, דאח"כ תמיד לריכים לנפות לביאת המשיח, אבל עכשיו לריכים לדעת שקוראים לך ומעוררים אותך שתעשה משהו, לא ידיעה בלבד, אלא לריך להתחזק כדי שיוכל להגיע התולאות.

ועל אחת כמה וכמה כשמלכיות מתגרות זו בזו, ומתגרים ישירות נגד כלל ישראל, דסתם מלכיות מתגרות זו בזו, הכונה לשני אומות גוים שמתגרים בינם לבין עצמם, והי' אפשר לחשוב מה נוגע לנו מריבתם,

ואפ"ה אמרו חז"ל דכשיש מריבה בין שני מלכיות, זה שינוי בבריאה שא"א לדעת מה יכול להיות התולאות.

ואע"פ שאין הכרח שתבא הגאולה, אבל הדבר יתכן, ואז לריך להתנהג לפי זה, לדעת לריך להתחזק ולהכין עצמך כדי שתוכל להגיע, ואם לא תשים לבך, מי יודע אם לא תפסיד אפשרויות גדולות שא"א לדעת מה הם. ובאמת במשך השנים היו מאות מלחמות והגאולה לא באה, וכנראה שכלל ישראל לא התחזקו במדה הדרושה, ולא נדמה לעצמנו דעכשיו בודאי יבא, והלואי שיהי' כך דהוא יכול לבא בכל רגע, אלא לדעת שיש אפשרות ודורשים התחזקות, כי זה יכול לעשות שינויים במהלך.

ובעיקר עכשיו שהאומות רבים אלו עם אלו והעיקר נוגע לכלל ישראל, הרי רואים שאין זה פשוט, ומשמים קוראים להתחזק, וכשנתחזק א"א לדעת במה נזכה.

וראשית ההתחזקות הוא באמונה בה' באחדותו, לדעת שלא קורה כלום בלי השגחה, וממילא כתולאה מכך לריך להיות התחזקות בלימוד התורה, דעכשיו המלכ גרם לרפיון, ולריכים להתחזק כמה שיותר בתורה במדות בבין אדם לחבירו, וכמה שיתחזקו יותר נקוה שהקב"ה יעזור שילאו דברים גדולים לכלל ישראל, ובאמת נזכה לגאולה שלמה.